

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Επιστολή του Βάν Έλσιγγ προς την κ. Μίνα Άρκερ

Αγαπητή μου κυρία,
Εδιάβασα δολιχίον το ήμερολόγιον του συζύγου σας και σπεύδω νά σάς γράψω. Όλα όσα γράφει μέσα σ' αυτό εινε αληθινά, αληθέστατα, όσο παρόμοια και τρομακτικά και αν εινε. Μη φοβήσθε όμως. Η ύγεια του συζύγου σας δεν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Άφου ειχε τό θάρρος να κατέβη στα ύπογεια του κύργου του κόμητος; και ν' ανακαλύψη τά πάντα, άφου κατώρθωτε νά σωθη, άφου εξήλθε νικητής του τρομερού αυτού άγώνος; θα πη ότι έχει ισχυρό νευρικό σύστημα, ότι εινε άκατάβλητος. Μη φοβείσθε καθόλου γι' αυτόν. Έχει γερόν εγκέφαλον και πλέον γερή καρδιά. Άφριον θά έλθω νά σάς επισκεφθώ. Έτσι θά γνωρίσω και τον συζυγον σας, τον όποιο έχω νά ερωτήσω γιά πολλά πράγματα. Ο άγων κυρία μου άρχίζει. Και θα νικήσωμε τον διάβολον!

Πρόθυμος φίλος σας
Άβραάμ Βάν Έλσιγγ

Επιστολή της Μίνας Άρκερ προς τον Βάν Έλσιγγ

Αγαπητέ κύριε καθηγητά,

Έλαβα την επιστολή σας και σάς εύχαριστώ γιά την προθυμίαν σας και τό ενδιαφέρον σας. Δεν μπορείτε όμως νά φαντασθήτε πόσο μ' άνεστάτωσαν όσα μου γράφετε. Εινε λοιπόν όλα αλήθεια; Έξέφρασεν ό Άδης; στην γή όλους του του; πειρασμούς; Ο κόμης εκείνος ύπάρχει; Και βρίσκεται σήμερα στο Λονδίον συνεχίζων τό φρικώδες έργον του; Σαλεύει τό μυαλό μου όταν τό σκέπτομαι. Σάς περιμένουμε ά υπομένως νά έλθετε. Ο Ιωνάθαν έπιστημει νά σάς γνωρίσω. Έλάτε. Σετ, εϊθε ή παρηγορία μας, σεϊς μά; δίδετε θάρρος; και μά; ενισχύετε...

Πιστη και εθνώγων φίλη σας
Μίνα Άρκερ

Ημερολόγιον του Ιωνάθαν Άρκερ

Σεπτέμβριος 27. — Ένόμιζα πως ποτέ πλέον δεν θα συνέχιζα τό ημερολόγιό μου εις τό μέλλον, έπειτα από τά συμβάντα και τας περιπετείας μου στον κύργον του κόμητος Δράκουλα, του τερατος αυτού του ρό. Άφρου και καθηραμένου. Νά όμως πού τό συνεχίξω σήμερα άναγκαστό ενος εις τούτο υπό των περιγμάτων.

Κι' έν πρώτους εϊμαι έντελω; και λιπλέον, οι φόβοι μου έπεσαν και αισθηνομει τον έναιτό μου γεμάτον διαθεσιν γιμ δράσι και αυτοτεποθήσιν. Τήν μεταβολή αυτή την χρεωστώ στον καθηγητή κ. Β. ν. Έλσιγγ. Άπό της στιγμής πού τον εγνωρίσω και μίλησα μαζί του ή ψυχή μου έγινε ισχυρά και τό πνευμά μου διαυγές.

Όταν ή Μίνα μου ειπε τό βράδυ πού γύρισα σπίτι τί συνέβη με τον κ. Βάν Έλσιγγ, στην άρχή εταράχθηκα. Όταν όμως την έκομένη συναντήθηκα μαζί του, όλοι οι τρόμοι και αι κρίσεις αι νευρικοί εξηφανίσθησαν από πάνω μου.

Κι' αυτό τό νουεβρή όχι γιατί ό κ. καθηγητής με καθησύχασε σχετικώς με τό τρομερό αυτό ύποκείμενο πού βρίσκεται στο Λονδίον. Άντιθέτως μου μίλησε ειλικρινώς και με έπεισεν άπολύτως περι

ασκεδασί! Τι νά γίνω με ένα τέτοιον άνδρα!

Εινε τρελλός, σάς; λέω. Δεν μιλούμη την ίδια γλώσσα. Δεν συνεννοούμεθα. Και τώρα μένουμε ό ένας κοντά στον άλλο και κυταζόμεσθε. Νοιώθω πώς με μισεί, έγω τον συμπαθώ άκόμη, Ναι, τον συμπαθώ!

τώρα τί θά γίνη! Τι θά γίνη αύριο; Εϊς τό μέλλον;

Και εϊμαστε παντρεμένοι, καταδικασμένοι να ζήσουμε μαζί, ενώ μία άβυσσος μάς χωρίζει... Τι κουραστικό, τί άπογοητευτικό πράγμα! Γιά πάντα, για όλη τή ζωή! Εϊνε φρικτό!

Άλφόνδος Ντωντέ

των όσων ειδα. Εϊχα γιά όλα αυτά την ύποψία μήπως ήσαν γεννήματα της νοσηράς φαντασίας μου.

Ο κ. Βάν Έλσιγγ όμως μου επεβεβαίωσε τα πάντα. Το τερας αυτό, μου ειπε, ύπάρχει!

Μου έδωσεν ελπίδας, μ' ενίσχυσεν, με έκαμην άλλον άνθρωπο.

Έν τέλει με παρεκάλεσε νά του εκθέσω λεπτομερέστερον τά του ταξιδίου μου στην Τρανσυλβανίαν.

— Κύριε καθηγητά, τού ειπα, αι ένέργειαι σας αύται άποβλέπουν τον κόμητα;

Μάλιστα φίλε μου.

— Άποβλέπετε στην εξόντωσί του;

— Μάλιστα!

— Τότε εϊμαι όλος δικός σας. Σάς άνήκω και μπορείτε νά με διαθέσετε όπως θέλετε.

— Βήχαριτώ, φίλε μου. Θ' άγωνισθώμεν όλοι μαζί έναντιον του τέρατος; αυτού και ή νίκη θι εινε με τό μέρος μας.

Ο κ. Έλσιγγ μου ειπε κατόπιν καλοκαυτώματα λόγια γιά την Μίνα. Τήν έχω ακτήρισε; ύπόδειγμα άφροσύμηνης; και αγαθής συζύγου και μ' έμακαρισε γι' αυτό.

Όταν έποκέιτο ν' άναχωρήσω τον συνώδευον μέχρι του σταθμού. Μπαίνοντας στο βαγόνι του μου ειπε:

— Όταν σάς γράφω νά ρηθτε στο Λονδίον, νά έλθετε άμέσως, παίρνοντας μαζί σας και την κ. Μίναν.

— Θα τό κάμω προθύμως, κ. Καθηγητά. Εϊχα διαβάσει την προηγουμένην ήμεραν στην « Εφημερίδα του Οδεατρίνου » τά παραδοξα γεγονοτα της εμφάνισως της μυστηριώδους λευκοφορεμένης κυρίας και τα της άρχαγής; παιδιών, ύποπτευόμενος δε την ανάμειξιν του κόμητος εις όλα αυτά ειχα κρητίσει την εφημερίδα, γιά να την δώσω στον κ. Β. ν. Έλσιγγ, έφ' όσον έπρόκειτο νά συναντηθώ μαζί του. Στον σταθμό, πριν φύγη τό τραίνο του παρέδωκα την εφημερίδα πράγματι, βεβαίως ότι θα την διαβάζε και θα έβγαζε σοφόπορίσματα.

Μόλις το μάτι του έπεσε στην ειδησι της εμφάνισως της λευκοφορεμένης κυρίας, τον ειδα νά χλωμαίη, νά ταρσασσει και τον άκουσα νά μουρμουρίζη.

— Μάν Γκόντ! Μάν Γκόντ! (Θεέ μου! Θεέ μου!) Τόσο σύντομα! Τόσο σύντομα! Εϊνε φρικτόν!

Εϊχε τόσο άπορροφηθί υπό των σκέψεών του ώστε δεν έντολήμσε νά τον άνηχηθώ. Ούτε τον έρωτώσα τί έννοουσε με τά λόγια των εξεστομισε. Πάντως εκάταλαβα πως κάποια νέα τραγωδία ήρχιζεν εξ αιτίας τού καταραμένου εκείνου κόμητος.

Την στιγμήν αυτήν τό τραίνο έσφύριζε κ' έξεκίνησεν. Ο Β. ν. Έλσιγγ έσχυψεν άπότομα έξω από τό παράθυρο του βαγονίου του και μου εφώνησε:

— Χαίρετε! Άσπασμούς; στην κ. Μίναν. Θά σάς γράψω τό ταχύτερον. Ο άγων άρχίζει!

Ημερολόγιον του δόκτορος Σοταρό.

Σεπτέμβριον 26. — Εϊχα ήμέρες νά γράψω στο ήμερολόγιό μιά λέξι. Συνεγίξω όμως σήμερα γιά νά προσθέσω σ' αυτό ότι νεωτερο ύπάρχει,

Κι' έν πρώτους ό Ρένφιλντ εινε καιά ήτωση. Φαίνεται βαθισμένος σέ σκέμει; ήμέρα και νύκτα. Καμιά μανιακή έξαψις.

Άπό τον Άρθουρο ειχα γράμματα. Μου γράφει ότι ό φίλος μας Κουίνου Μόρρις εινε μαζί του. Αυτό εινε εύχαριστο γιατί θα τον διασκεδάξη και θα τον παρηγορή.

Δέν ξερω έν τούτοις γιατί έγω κάποια άνηρχίζη, εάν νά πρόκειται νά μάς πλήξη κάποια νέα συμφορά.

Χθές, ειδα τον Βάν Έλσιγγ. Επήγαμνε στο Έξέτερ νά επισκεφθί την κ. Μίναν Άρκερ, όπως μου ειπε. Εφάνειστο περιφρονητικώς και σκεπτικώς.

Σήμερα τέλος τό πρωί τον ειδα νά εισορμη στο γραφείο μου

κρατώντας στα χέρια ένα φύλλο της «Οδυσσειας Γκαζέτ»
— Διάβασε Σούαρθ, μου φώναξε, ασθμαίνων, διάβασε αυτήν
έχει την ειδησι και πές μου τι φρονείς για όλα αυτά...

«Εδιάβασα την ειδησι που μου υπέδειξεν. Άνέφερε περι εξαφανίσεως μικρών παιδιών στο Άριστοδ. Άρχικώς δέν έδωσα και τόση σημασία. Όταν όμως διάβασα παρακάτω την λεπτομέρειν ότι τα επανευρεθέντα παιδιά είχαν παράδοξα κεντήματα στο λαιμό έμεινα κατάπληκτος.

- Λοιπόν; με ρώτησεν ο Έλλογγ.
- Τα ίδια συμπτώματα όπως και της Λουκίας! του είπα.
- Ναι! Άκριβώς; Και τι νομίζεις ού πως συμβαίνει;
- Νομίζω πως ο δράστης θά εινε ο ίδιος που εθανάτωσε και την Λουκία. Άλλά πάλιν...

— Διστάζεις; Έχεις άμφιβολίας;
Είχα πράγματι κάποια άμφιβολία και έτοιμαζόμουν να του τό πω. Όταν αντίκρισα όμως την αυστηράν μορφήν του, έννόησα ότι, κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε και εψιθύρισα:

—Καθηγητά μου, δέν ξέρω τι να πω. Πάει να σαλεύη ο νοός του ανθρώπου μ'όλα αυτά τα μυστήρια. Πέστε μου επί τέλους, τι συμβαίνει; Φώτισέ με...

- Θέλεις να σε διαφωτίσω; Δέν έννόησες άκόμα τίποτε; Σκέψου τη Λουκία. Από τι άπέθανε; Δέν υπομιάσθηξεν λοιπόν τίποτε;
- Από τι άπέθανεν η Λουκία; Από την εξάντλησιν φυσικη, λόγω άπολείας του αίματός της.
- Και πως έχανε το αίμα της;

Έκούησα τό κεφάλι μου, μη γνωρίζον τι ν'άπαντήσω. Τότε ο βάν Έλλογγ έπλησίωσε κοντά μου και μου είπε με χαμηλή φωνή:

— Δέν υπομιάσθηκατε αλήθεια τίποτε; Δέν αντίληφθήκατε τίποτε; Τόσα μυστήρια δέν θά έκαμαν να φρίξουν; Έγώ όμως, φίλε μου Σούαρθ, υπομιάσθηκα, έρευνήσα, έμαθα. Να! καλέ μου φίλε. Έρευνήσα και έμαθα. Στόν κόσμο αυτόν, Σούαρθ, ύπάρχουν πράγματα που τα βλέπουμε και πράγματα που δέν τα βλέπουμε. Υπάρχουν πολλά μυστήρια. Τι γνωρίζει ο άνθρωπος περί όλων αυτών; Σχεδόν τίποτε. Άπολύτως τίποτε. Γιατί έζησεν ο Μαδουσσάλλος έντεκακόσια έτη; Τι γίνεταί ο άνθρωπος; μετ' θάνατον; Τι ύπάρχει σκό άπειρον; Τι εινε αυτός ο θάνατος; Γιατί η Λουκία άπεθανε. Τι γίνετο τό αίμα της; Τι έγινε τό αίμα τό δικό της, τί έγινε τό αίμα τεσσάρων ανθρώπων που της έροβίσαμε στις άρτηριές με τός μεταγγίσεις; Όλα αυτά τα μυστήρια δέν σε συγκαίνου; Δέν σε τρομάζουν; Δέν σε παρασύρουν στην έρευνα, έσένα, τον έπιστήμονα; Πές μου τι εινε τα πνεύματα; Τι εινε η τηλεπάθεια; Τι εινε τα προειδοποιητικά όνειρα! Γιατί έζησεν επί εκατοντάδας έτών ε'είνη η άράχνη, την όποιάν ανέκαλυψαν στο κωδινοστάσιο μίς Ισπανικής εκκλησίας; Τι νυκτερίδες εινε εκείνες του Παρκίς που πίνουν την νύκτα τό αίμα των ζώων; Και γιατί να ύπάρχουν στας νήσους των δυτικων θαλασσών άλλες νυκτερίδες που πίνουν τό αίμα των ανθρώπων ένφ κοιμούνται και τούς θανατώνουν; Λύσε μουσ όλες αυτές τές άπορίες, Σούαρθ;

— Για όνομα του Θεού, Καθηγητά μου! έφώνηξα άνατριχιάζοντας. Θέλετε να πείτε μήπως, ότι μια τέτοια νυκτερίδα ήπιε και τό αίμα της άτυχούς Λουκίας; Βρίσκατε τέτοιο τέρας στο Λονδίνο σήμερα, στον 19ον αιώνα; Έξηγηθήτε! Τρέμα δολοφόρος, όπως βλέπετε.

Μου επέβαλε να σιωπήσω με ήϊα του χειρονομία και συνέχισε:
— Μπορεί; να μου εξηγήσης γιατί μερικά ζώα ζουν επί εκατονταετηρίδας και άλλα όχι; Μπορεί; να μου πής γιατί ο παπαγάλος δέν πεθαίνει ποτέ έντό; εαν του συμβη κανένα δυστύχημα; Μπορείς να μου πής πως έζησαν επί χιλιάδας έτών οι φρόνοι οι ερρεθέντες έντός όλων μέσα σέ βράχους; Μπορείς να μου πής πόθεν προήλθεν ο θρύλος, ότι μερικοί άνθρωποι δέν πεθαίνουν ποτέ η ζουν διπλήν ζωή η ξανάρχονται στον κόσμο; Μπορείς να μου εξηγήσης πως άφο ένταφιάζεται ο Ίνδος Φακίρης εθρίσκαται ζωντανός όταν τον ξεθάψουν μετά καιρόν, μετά μήνας;

Τά είχα χάσει πλέον κυριολεκτικώς, είχα ζαλισθεί, είχα πάθει σκοτοδίνην. Όλα αυτά τα μυστήρια για την ανθρωπότητα, μ'έκαμαν να βουβαθώ. Έπί τέλους τον ίκετεύσα να πάσχη να με βασανίση, τον ίκετεύσα να μου εξηγηθή:

- Καθηγητά μου, έλεος! Είμαι ένας άπλός μαθητής άπάντωνί σας. Η σοφία σας δέν έχει όρια. Προς Θεού διαφωτίστε με, μη μ'άφήντε σέ τέσσην σκότος.
- Να σε διαφωτίσω; Και θά πιστέψης;
- Θα πιστέψω σ' ότι μου πητε.
- Θα πιστέψης σέ πράγματα άπίστευτα; Θα πιστέψης σέ πράγματα που φέρουν ίλιγγον; Άμφιβάλλω, Σούαρθ.
- Καθηγητά μου, φλέγομαι από άνηχομνησιν. Μιλήστε σάς ίκετεύω. Θα πιστέψω τυφλώς σ' ότι μου πητε, σ' ότι μου άποκαλύψετε.

(Άκολουθεί)

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

Τού Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

ΤΥΨΕΙΣ

Μου είχες χαρίσει κάποιο δαχτυλίδι—τό θυμάσαι; Ήταν σφιγμένο σά φείδι, και μάλιστα παράσταινε ένα φείδι, έν' άρκετά μεγάλο χρυσό φείδι, και είχε στο πλάι γιά μάτι, ένα ζυφείρι.

Έ'ε λοιπόν, ξέρεις τι άπόγινε τό δαχτυλίδι εκείνο;
Άκου τη θλιβερή την ιστορία του:

Κάποια βραδιά που είχα παραδοθή, σέ νέες και κάποις πτό τρελλές, άγάτες, ξεροζώσα άσυλλογιστά τό γαλανό ζυφείρι, και τό δώσα: τό δώσα, δέ θυμάμαι πού, γιά να τό κάνουνε και γώ δέν ξέρω τί, να τό φορέσουν η να τό πετάξουν...

Κι ύστερα πήγα σπίτι μου, να κοιμηθώ.
Και τό ίδιο βράδι, ξυπνάει τό φείδι—και μήκρη στην στην καρδιά μου.

Δέν ξέρω πως, βρήκε τό δρόμο της; καρδιάς μου: εινε τυφλό, δέ βλέπει γιά να βγει.

ΑΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Ένα λουλούδι άγαπήεις ένα πουλάκι.
Τού λέγε συχνά:

— Πάσε με μαζί σου: σ' αγαπώ! Πάσε μαζί σου στο Λιβάστημα. Ο ήλιος ε'εί θα λάμπει πτό ζεστός, ο άέρας θα φυσάει πτό δυνατό, τ'όσοσ εκεί ποτέ να μη νυχτώνει. Πάσε με μαζί σου: σ' αγαπώ...

Και τό πουλάκι του άπαντούσε πάντα:
— Εγώ αγαπώ τρελλά κάποιο χρυσόφραγο, που βρίσκαται στα βάθη της θαλάσσης. Ποτέ δέ βγαίνει να χαιρέ τον ήλιο: δέν τόχω δει πέρα μονάχα μία φορά,—κι αυτή η φερα μου φθάνει γιά να ελπίζω, να ζώ, να κελαιτώ, και να πετώ...

ΤΑ ΡΟΔΑ

Αυτά τα δύο ρόδα που έχω στο ποτήρι, έχουν κι' αυτά τη θλιβερή ιστορία τους.

Μη χαμογελάτε: άμα σάς εξηγήσω τό γιατί, δέ θά μπορείτε να χαμογελάτε...

Τ' άνθη που βγαίνουν κάθε πρωί στον κήπο, εινε οι ψυχές των πεθαμένων, εινε οι ψυχές των όπών μας πεθαμένων: έχονταί λίγο να μās δούν, και φεύγουν πάλι: βρισκουν από τον τόπο που τον ήπλο, γιά ναρθουν πάλι πίσω να μās δούν: μās αγαπούν και μās θυμωσεται πάντα, και βρισκουν πάντα τον ήπλο αυτών τροπο, γιά να μās δούνε, και να φέρουν πάλι...

Κι' αυτά τα δύο ρόδα, που έχω τώρα στο ποτήρι ε'εί, πιστευτικά εινε οι ψυχές δύο άγαπημένων φίλων, που δέν υπαρχουν πιά, από καιρό: ήθαν να με κοιτάξουν, και να φέρουν—να με κοιτάξουν, και να φέρουν πάλι: σήμερα ο ήλιος ήταν τόσο ώραιος!

Άμα τό μάθετε όλ' αυτά, δέ θα μπορείτε να χαμογελάτε—και δυο θανάτιστα διακρια ήλτρα—δάκρυα χαράς, λατρείας και συντριβής—θα στάζουν δίχως άλλο από τα μάτια σας, κατασκευτικά κι' άπελιτισμένα—καθώς αυτά που στάζουν τώρα άπ' τα δικά μου.

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΡΕΧΕΙ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ένας ίππότης τρέχει μέσ' στο δάσος. Τα μαλλιά του ειν' άνταριασμένα, τα μάτια του εινε πάντα φλογερά.

Καβάλλι στο γοργότερο άλογο του, περνάει σαν άστραπή τις άποστάσεις...

Ψάχνει να βρει που βρίσκαται η χαρά του.
Τό μαλλιά του ειν' άνταριασμένα, τα μάτια του εινε πάντα φλογερά. Δέ σκαματάει ποτέ να ξεπεζέψει, δέ στέκεται ποτέ να πιεί νερό. Περνάει άπ' τις πηγές σαν άστραπή. Ψάχνει να βρει που βρίσκαται η χαρά του.

Τά μαλλιά του ειν' άνταριασμένα—τά μάτια του εινε τώρα κουρασμένα...

Κ' έτσι όπως τρέχει πάντα όρημηκό, περνάει πάντα δίπλα στη χαρά του—μ' αυτός κοιτάζει πάντοτε μπροστά του, κοιτάει μπροστά διαρκώς,—και δέν τη βλέπει...
Ναπολέον Λαπαθιώτης

Η "ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΛΙΑ"

Έκωκυλοφόρησεν εις καλλιτεχνικήν έκδοσιν η «Μυστική Φωλιά», μυθιστόρημα του έλεκτού μας συνεργάτου κ. Διονυσίου Κοκκίνου. Περί αυτής θ' ασχοληθή ειδικός συνεργάτης μας.

Ναπολέον Λαπαθιώτης